

Μὲ βρεῖν νὰ φάγῃ τις πρέπει νὰ πεινάσῃ·
 Σωροὺς ἐμπρὸς τοῦ βάλης, θενὰ ἀηδιάσει·
 Μ' ὀρεκτικὰ ἀρχίζουν, μὲ τοὺς καρποὺς τελειόουν·
 Τὴν τάξιν ἂν ἀλλάξουν, τὴν στόμαχον φορτόνουν.
 Ἐσένα τὸ τραπέζι ἀρχίζει μὲ σαλάτα,
 Μὲ ξεῖδι νερωμένο, μ' ἀγίνωτι τομάτα· 740
 Μὲ ἄψητο γουροῦνι· κι' ὁ μαῦρος καλεσμένος
 'Στὸ δεῦτερον πιάτο εἶν' ἀηδιασμένος.
 Οἱ παλαιοὶ οἱ γέροι, ποῦ θέλεις νὰ χαλάσῃς,
 Διότι τοῦ πατρός σου δὲν θέλεις νὰ ὁμοιάσῃς,
 Ἑλληνικὰ ὠμίλουν καὶ ἔγραφον· διότι
 Τρεῖς κάλπικους παράδες γλὰ τοῦ παιδίου τὸ σκάτι
 Δὲν ἔδιδαν, τὴν πλῆνα. Καὶ βρέφος σὰν πεινάῃ
 Καὶ σκύλον καὶ κοράκι κι' ὠμά θενὰ τὰ φάει,
 Ἀξίωμά των εἶχαν· 'στὴν τύχην του ἀφίνω 750
 Νὰ μάθῃ τὸ στομάχι· ἱατρικὰ δὲν δίνω.
 Ἀλλὰ θὰ ἀποθάνουν πολλὰ.—Δὲν μὲ πειράζει·
 Πολλοὺς εἰς τοὺς ἐφόδους κἀνένας θυσιάζει·
 Τὸ φρούριον θὰ πάρω.—Τὸ στράτευμα θὰ λυώσει.
 Ἐκεῖνος ποῦ 'πεθάνει, θενὰ τὸ μεταναιώσει.
 Καὶ λίγοι 'στὰς ἐπάλξεις ἀνέβησαν τὰς πρῶτας.
 Σὺ θέλεις νὰ τὸ πάρῃς μὲ δίχως στρατιώτας,
 Διὰ πολιορκίας μακρᾶς· καὶ τὸν στρατὸν σου,
 Μαραίνεις, παρὰ λυεῖς· πολύτιμον καιρὸν σου
 Καὶ ἐξοδα καὶ κόπους πετᾷς εἰς τὰ χαμένα· 760
 Τί· πίσω δὲν γυρίζουν ποτὲ τὰ πεθνημμένα.
 Ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ Τιθερίου,
 Τοῦ Ἡλιογαθάλου δὲν ἔζη, τοῦ Γαίου·
 Καὶ 'πίσω δὲν γυρίζει ἐκεῖνος ποῦ 'πεθαίνῃ,
 Καὶ ἱατρὸς κἀνένας νεκροὺς δὲν ἀνασταίνει.
 Λοιπὸν νομίζω βλέπεις, ὡς Ἥλιον, ὡς ἡμέρα,
 Πῶς τὸ παιδί γυρεύει ἐλεύθερον αἶρα·
 Νὰ κινηθῇ νὰ παίζῃ, διὰ νὰ ξανασάγῃ·
 Καὶ μόνον τῆς μητρός του τὸ γάλα νὰ βυζάνῃ.
 Μοῦ λέγεις τὴν Εὐρώπην· ἐκεῖ τὰ βρέφη γάλα
 Θὰ φέγουν τῆς μητρός των· κι' ἐφ' οὗ γινούν μεγάλα, 770
 Τὰς γλώσσας τὰς ἀρχαίας, ὡσὰν καφὲ, ὡς τσάι·
 Καρποὺς 'στὸ τέλος δίδουν τοῦ καθενὸς νὰ φάῃ.
 Βαθέως τὰς σπουδάζει ἐκεῖ ὁ ἐπιστήμων·
 Πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ πᾶς ἀνθρώπου νοήμων.
 Οὐκί σ' αὐτὰ τὰ ἔθνη, ἂν κάμουν 'σὰν ἑσένα·
 Καλὸ τους κατευόδιον· δὲν θὰ 'μένε κἀνένα.
 Νὰ κυνηγοῦν τὰς λέξεις καθεὶς μὲ τὸ τουφέκι·
 Καὶ τότε ποῖος θὰ σκάπτει, θὰ γεωργεῖ, θὰ πλέκει;
 Καθένας τὴν δουλειά του κ' ἐμπρὸς πηγαίνουν ὅλοι·
 Πολιτικοὶ ἂν γίνουν τοὺς πέρνουν οἱ διακόλοι. 780
 Οἱ ναῦται εἰς τὸ πλοῖον ἀκοῦν τὸν ναύκληρόν των·
 Κατὰ τὰς γνώσεις ὅλοι κατέχουν τὸν βυθμόν των·
 Καὶ ποῖος τοὺς ἐξετάζει; Ἡ τρικυμία μόνη·
 Τῆς ἱκανότητός των αὐτὴ 'ναὶ τὸ ἀμύνει.
 Ἄν δημαρχῇ μπακάλης, σαρδέλας θὰ πωλήσῃ·
 Τὸν κόσμον θένῃ κλέψει, ἂν κλέπτης ὑπουργήσῃ.

Ἐκεῖ δὲν τοὺς ἐκλέγουν, ἂν δὲν τοὺς δοκιμάσουν·
 Καὶ ὅποιον εὔρουν κλέπτην εὐθὺς νὰ τὸν κρεμάσουν.
 Φρικρὰ παραπονῆται πῶς δὲν σ' ἐλευθερόνουν,
 Πῶς δὲν σοῦ δίδουν γρήσια, πῶς δὲν σὲ μεγαλύνουν. 790
 Ἀλλὰ νὰ σ' ἐρωτήσω, Εὐρώπη τί σημαίνει,
 Αἶρα μὴ κτυποῦμεν καὶ τίποτε δὲν βγαίνει.
 Εὐγένειαν καὶ πλούτη, ἰσχὺν, δικαιοσύνην,
 Παιδείαν, ἐμπειρίαν, πολλὴν νοημοσύνην.
 Τὼρ' ἀνθρώπος ὡς πρέπει τιμᾷ ποτὲ τὸν ψεύτην
 Παλιάνθρωπον, ἀχρεῖον, ἀνήθικον καὶ κλέπτην;
 Θὰ τὸν περιφρονῇ κι' ἂν τὸν περιποιῇται,
 Τὸ κάμνει ἐξ ἀνάγκης, διότι τὸν φοβεῖται·
 Ἡ τὰ συμφέροντά του σ' αὐτὸ τὸν ἀναγκάζουν,
 Διότι αἱ ἀνάγκαι τὸν ἀνθρώπον βιάζουν 800
 Νὰ φέρεται πολλάκις, ἀλλίως παρ' ὅ,τι πρέπει,
 Κι' ἂν καὶ πολλὰ ἀχρεῖον καὶ ἄτοπον τὸ βλέπει.
 Τὸ Μισολόγγι πέφτει καὶ σὲ πωλοῦν καὶ σφάζουν·
 Συνεισφοράς σοῦ κάμνουν καὶ σὲ ἐξαγοράζουν·
 Καὶ σὲ ἐλευθερόνουν· τὸν τόπον σοῦ χαρίζουν·
 Μὲ ἀνεξαρτησίαν, μὲ νόμους σὲ προικίζουν.
 Τὴν ἀρετὴν τιμοῦνε· βραβεύουν τὴν ἀνδρίαν,
 Ποῦ ἔδειξες, δὲν βλέπουν τὴν ἄλλην σου κακίαν.
 Κινήσου λιγούλακι καὶ σὺ νὰ τὰ φυλάξῃς·
 Δι' ἄλλων ἀρετῶν σου τὰ δῶρα των ν' ἀλλάξῃς, 810
 Νὰ δείξῃς ὅτ' ἀξίζεις καλλιωτέρας τύχης·
 Καὶ πλέον πλούσιον δῶρα π' αὐτοὺς νὰ ἐπιτύχῃς.
 Μὴ τὰ πετᾷς· μὴ κάμῃς καὶ τὸ μετανοήσουν,
 Σοῦ κλείσουν τὰ τὰ ταμεῖα, τὴν τύχην σου σ' ἀφῇσουν.
 Ἀλλὰ μὲ συμβουλεύουν κακὰ, δὲν μὲ ἀφίνουν·
 Ἐμβαίνουν ὡς αὐθένται 'στὸν οἶκον τρωγοπίνουν.
 Ἡ ἔξυπνη γυναῖκα 'στὰ δίκτυα δὲν ἐμβαίνει·
 Τοὺς ἐραστὰς τῆς παίζει καὶ μένει τιμημένη·
 Θὰ φορτωθῇ καυγάδες, θὰ τοῦ φυτρώσουν μοῦλοι,
 Τὸν οἶκον ὅταν κάμῃ κἀνέναν τοῦ κουτροῦλι. 820
 Καὶ σὺ κουτὸς δὲν εἶσαι· μὴ κάμῃς 'σὰν τὴν μύγχα,
 Ἀλλὰ 'σὰν τὸ μελίσι. Καὶ τῶν φρονίμων λίγα.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΤΟΥ 1870 ΕΤΟΥΣ.

(18α φυλ. 484.)

Γ'. Ἔπος.

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων τεσσάρων ἐπικῶν ποιημάτων τὰ δύο μόνον ἐκρίθησαν ἄξια προσοχῆς διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῶν πλεονεκτήματα· ἐκ τούτων τὸ μὲν καλεῖται *Ἀκρόπολις*, τὸ δὲ *Θησεύς*.

27. *Ἀκρόπολις*. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν περιγραφὴν καὶ ἐξύμνησιν τῆς ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν, οἷα ὁ

πῆρχε τὸ πάλαι. Σύγκειται δὲ ἐξ ᾠμάτων ἢ μερῶν ἐξ, ποιηθεῖσα εἰς ὁμοιοκαταληκτοὺς τροχαίκοις ὁκτασυλλάβους, καὶ ἄλλα μέτρα.

Τὸ ποίημα τοῦτο δὲν ἔχει ἥρωα ζῶντα μὲ πάθη, ἥρωα εἶναι ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ. Ὡς διηγηματικὸν ὁμῶς καὶ περιγραφικὸν ποίημα κατετάξαμεν αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἐπικῶν, καὶ περ συγγενεῦον μεγάλως μετὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως διὰ τε τὸ μέτρον καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἰδεῶν.

Φαίνεται δὲ τὸ ἔργον νέου λογίου περὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν καταγινόμενου. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ ποιήματος ἐμφαίνει καλαισθησίαν πολλὴν ἐπαξίαν τοῦ θέματος, καὶ ἱκανὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἑμμετρον λόγον εἶχε τεθῆ παρὰ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας βραβεῖον κατὰ τὸ 1853 καὶ 1854. Πολλοὶ ἦσαν οἱ ποιηταὶ οἱ διαφειλονεικῆσαντες αὐτὸ, ἀλλὰ τοῦτο ἔλαβε γυνή, ἡ κυρία Λουίζα Κολέ (Louise Colet), ἡ διὰ τετάρτην φορὰν στεφθεῖσα εἰς τὸν ποιητικὸν ἐκείνον ἀγῶνα. Τὸ ποίημα τῆς κυρίας Κολέ εἶναι ἔργον γλαφυρότατον καὶ ἔσχε προστάτην καὶ θαυμαστὴν τὸν Ἀλφρέδον-δὲ-Βιγνὸ, οὗ τινος πᾶς ἑπικινῶς ἦτον εἰς περιπλέον δάφνης στέφανος διὰ τὴν ποιητικὴν Γαλλίδα. Πιστεύομεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τὴν Ἀκρόπολιν, ἐκ φιλοτιμίας ἐξέλεξε τὸ θέμα τοῦτο, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ στεφθέντος ποιήματος. Τῆς κυρίας Κολέ τὸ ποίημα πνέει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐνθουσιασμόν καλλιτεχνικόν, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τούτου ὁ ποιητὴς τὴν Ἀκρόπολιν ἀναμνησθῆναι καὶ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα. Ὁ ὑπὲρ τῆς Ἀκροπόλεως θαυμασμός τῆς γαλατίδος ποιητρίας, καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς ζωφόρου του, εἶναι λεπτομερὲς καὶ φιλόκαλον ἔργον προκύψαν, ὡς ἡ ἰδίᾳ τὸ βεβαίον ἐν τῷ προλόγῳ, ἐξ εἰδικῆς σπουδῆς. Οἱ ἀρμονικοὶ στίχοι αὐτῆς καὶ ὁ λόγος αὐτῆς, ὡσεὶ ἀμιλλώμενοι πρὸς τὴν γλυφίδα τοῦ Φειδίου διδούσιν εἰς τὰ ψυχρὰ μάρμαρα νέαν ζωὴν καὶ κίνησιν, καὶ κατὰ τοῦτο μεγάλως τὸ ὑπ' ὄψιν μας ποίημα εἶναι ὑποδεέστερον τοῦ στεφθέντος ἐν Παρισίοις. Εἰς τινὰ μέρη ὁ Ἕλλην ποιητὴς ἐμιμήθη πᾶρρωθεν τὴν κυρίαν Κολέ, εἰς τινὰ δὲ πλησιέστερον. Οὕτω ἐν σελίδι 416 ὁ ὠραιότατος στίχος τῆς Κυρίας Κολέ

Le beau c'est la croyance, et l'art c'est la prière !

C'est l'encens préféré de la Divinité.

ὑπάρχει εἰς τὴν ἀκόλουθον στροφὴν σχεδὸν πιστῶς

Οὕτω σεβαστὴ θρησκεία
Τὸ ὠραῖον πάλαι ἦτο
Ἐκείνη τέχνη ὑμνήδεια

Πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλή,
Διὰ κάλλους ἐκοσμεῖτο
Πᾶσα οὐκίς ὑψηλή.

Μίμησιν ἐπίσης ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐκ πάντων τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ποίημα τῆς Κυρίας Κολέ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν συγγραφεὰ τῆς Ἀκροπόλεως νὰ ποιήσῃ ἀμιλλώμενος πρὸς ἐκείνην τὸ ἰδικόν του. Καὶ κατὰ τοῦτο δὲν ψέγομεν αὐτόν· διότι ἀντὶ νὰ λέγῃ τις

θέματ' ἄρατα γραμμένα
καὶ νερὰ κοπανισμένα

προτιμότερον, βεβαίως, εἶναι νὰ βαδίζῃ παραλλήλως πρὸς τοὺς κρείττονας μιμούμενος τὰ ἀριστουργήματα αὐτῶν.

Ἀπαντῶμεν ὁμῶς καὶ ἐξ Ἑλλήνων ποιητῶν χωρὶς τὰ ὅποια δὲν εἶναι μίμησις, ἀλλὰ πιστὴ παράφρασις, ὡς λ. γ. εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους του, ὅπου λαλεῖ περὶ Πολυζένης·

Ἐργύει καὶ ἀποκαλύπτει
τὸ σῶμα μέχρις ὀμφαλοῦ
οὐδὲ τὰ στήθη ἀποκρύπτει
τὰ ὡς ἀγάλματος καλοῦ.

οἵτινες εἶναι κατὰ λέξιν σχεδὸν παράφρασις τῶν ἐξῆς στίχων τοῦ Εὐριπίδου·

«Ἐρρήξε λαγόνος ἐς μέσον παρ' ὀμφαλὸν
μαστοῦς τ' ἔδειξε στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
κάλλιστε.» (Ἑκάδ. 359—361.)

Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ·

Κτύπα ὦ παῖ τοῦ Ἀχιλλέως.
Ἰδοὺ τὸ στέρνον μου ἂν θέλῃς,
Ἰδοὺ αὐχλὴν, λαιμὸς ὠραῖος, κτλ.

«Ἰδοὺ, τίδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' αὐχλῆνα
χρήσεις, πάρεστι λαιμὸς εὐπρεπὴς ἔδω.» (Ἑκάδ. 363—365.)

Ἐρείπια διεσπαρμένα ὡς ὅσα κοιμητηρίου περιγράφων κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητὴς, ἐρείπιον αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ λέγων·

Τὸτ' ἐν μέσῳ ἐρείπϊον
βαίνω αἰφνης γόνυ κλίνων
τὰ ἀσπάζομαι δακρύων,
—εἶναι μάρμαρα—ρίγω,
μὴ δὲν εἶμαι τῶν Ἑλλήνων
ἐν ἐρείπϊον κ' ἐγώ;

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνυψόντων τὴν φαντασίαν τοῦ ὁ ποιητῆς, κατὰ μίμησιν τῆς κυρίας Colet, τὰ ἀνακτίζει, τὰ ὠραίζει, τὰ κοσμεῖ, τὰ στιλβώνει καὶ μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν εὐδαιμονέστεροι ἡμῶν Ἕλληνες, ἡσθάνοντο ἀκέραιον καὶ τέλειον τὸ μεγαλεῖόν των. Περιέχει λοιπὸν τὸ ποίημα τοῦτο πρὸς τὸ τερπνὸν καὶ τὸ διδακτικόν.

Ἡ γλῶσσα τοῦ ποιήματος εἶναι καθαρεύουσα ἂν καὶ ἀπαντῶμεν σποράδην γαλλισμούς τινας, οἷον εἰς μέγαρον μορφῆς πλουσίας (d'un aspect riche), μέ

εἶδος λύπης μεμιγμένον (avec une sorte de douleur) καὶ τινὰ ἄλλα, ἀσήμεντα ὁμῶς.

Ἡ στοιχειουργία εἶναι πολλαχοῦ καλὴ, εἰς τινὰ ὁμῶς μέρη ταπεινοῦται μέχρι πεζοῦ λόγου· ἐνιαχοῦ δὲ εἶναι βεβιασμένη, καὶ ἐνιαχοῦ καταντᾷ ἀκατάληπτος, καὶ τοῦτο εἶναι μέγα σφάλμα τοῦ ποιητοῦ, μαρτυροῦν ὅτι σπεύδων καὶ οὗτος κτετέθη εἰς τὸν ἀγῶνα· παραθέτομεν χωρία τινὰ πρὸς βεβαιώσιν τοῦ λόγου μας.

Τί θὰ εἴπῃ λ. χ.

Ὅταν πλῆθος μὲ ταρασσῇ
ἀπαισίων λογισμῶν
καὶ ψυχρὰν ἀμφιβολίαν
αἰσθανθῶ χωρὶς παλμόν.

Τὸ χωρὶς παλμόν δὲν εἶναι ψυχρὰ φράσις διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν τῆς λέξεως λογισμῶν;

Γριφῶδες εἶναι διὰ τὴν θέσιν τῶν λέξεων καὶ τὸ ἀκόλουθον·

Εἶναι, εἶναι ἀναγκαῖον
εἰς τοιαῦτα ἔργα θεῖα
παρελθόν, πηγὴ γενναίων
φρονημάτων, ὑψηλῶν,
ἐν σιγῇ ἢ ἀρμονίᾳ
ἀναμνήσεων καλῶν.

Τί θὰ εἴπῃ ἀρμονία ἀναμνήσεων καλῶν ἐν σιγῇ; ἀνάμνησις δὲ καὶ παρελθόν δὲν εἶναι σχεδὸν τὰ αὐτά;

Τί θὰ εἴπῃ, τέλος, τὸ ἀκόλουθον·

Κλίνει τότε τις τὸ γόνυ
αἰσθανόμενος πτερά;

Οἱ δύο οὗτοι στίχοι δὲν εὐρίσκονται εἰς ἐμφύλιον πόλεμον; πτῆσις καὶ γορυκλισία ὁμοῦ συμβιβάζονται;

Ἐκτὸς ὧν τούτων παρατηροῦμεν τῷ ποιητῇ ὅτι μέχρις ὑπερβολῆς ποιεῖται χρῆσιν τῶν ἀντιθέσεων, οὐδὲ θέλομεν νὰ εἰσχυθῶσιν ἐν τῇ ποιήσει ὡς χαρακτήρ καὶ στοιχεῖον αὐτῆς αἱ ἀντιθέσεις καὶ τὰ πάριςα τοῦ Γοργίου καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν, διότι ἡ γνησία ποίησις δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιούτων ψευθυμῶν.

Ἡ παντελής ἀγνοία τῶν τῆς φύσεως, ἥτις εἶναι μία τῶν σπουδαιοτέρων ἐλλείψεων τῶν νέων ποιητῶν μας, δυστυχῶς ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοῦτο τὸ ποίημα· ὁ δὲ στίχος,

ὅταν ὁ κισσὸς πλανᾶται
εἰς ἀκάνθας ξηρανθείσας

μαρτυρεῖ ὅτι ὁ ποιητὴς ἀγνοεῖ ποῦ βλαστάνει καὶ πλανᾶται (ἔρπει δηλαδὴ) ὁ κισσός, καὶ ποῦ ξηραίνονται αἱ ἀκάνθαι· διότι ἐν τῇ φύσει ὅπου συμβαίνει τὸ ἐν δὲν συμβαίνει τὸ ἄλλο. Ὁ κισσὸς ἔρπει ἐπὶ κορμῶν γηραιῶν δένδρων, καὶ βράχων, καὶ τοίχων, εἰς μέρη σῦσκια καὶ δροσερά, αἱ δὲ ἀκάνθαι φύονται ἐπὶ λόφων καὶ πεδίων ξηρῶν καὶ αὐχμηρῶν· διὰ τοῦτο εἰς τὴν Ἀττικὴν σπανίως ἀπαντῶμεν κισσόν, ἀνὰ πᾶν δὲ βῆμα φωτὰ φυλλάκυνθα καὶ ξηρά.

Τὰς παραινέσεις ταύτας κάμνομεν πρὸς τὸν ποιητὴν, διότι διαγινώσκομεν εἰς τὸ ἔργον του καὶ μάθῃσιν καὶ εὐφυΐαν, καὶ καρδίαν ποιητικὴν, καὶ ἐλπίζομεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ προσεκτικώτερον ἐν τῷ μέλλοντι.

Μὲ ὅλας δὲ τὰς ἀπαντωμένας ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ ἐλλείψεις, τοῦτο εἶναι ἐν τῶν καλῶν τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ. Ἰδέαι καλαὶ συντόμως ἐκπεφρασμέναι, εἰκόνες ἐκλεκταί, φαντασία ζωηρὰ καὶ τινες ἄλλαι καλλοῦναι διακοσμοῦσιν αὐτὸ, διὸ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει αὐτὸ ἄξιον ἐπαίνου.

Παραθέτομεν ἐκ τοῦ Β' μέρους τὸ ἀκόλουθον χωρίον χαρακτηρίζον τὸ ποίημα.

Οὐρανὸν καὶ γῆν συνήνου
ἀποθέωσις τὸ πάλαι,
κ' ἐκ τοῦ δώματος ἐκείνου
τῶν Θεῶν, ἐπὶ τῆς γῆς
ζωηρᾶς μαρμαρυγῆς
λάμψεις ἔπιπτον μεγάλαι.

Πόθεν ἤρχιζε τὸ θεῖον;
καὶ τὸ ὅριον πεῦ ἦτο
τοῦ θνητοῦ; Τὸ μεγαλεῖον
εἶχε πέρας; Ἡ ἀρχὴ
τούτου ποῖα; Ἦγενεῖτο·
δὲν δεσμεύετ' ἡ ψυχὴ!

Ἐκλαττον τῇ φαντασίᾳ
Ὀλυμπον, θεοὶ ἐκείνοι
καθιστάμενοι! ὁποῖα
ποίησις, θεῶν κοιτίς!
Εἰς τὸ ποίημα αὐτῆς
ιδεῖ! ὕμνους ἀπαυθύνει.

Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου·

Καὶ σὺ μὲν τῆς ἐξουσίας
τὸν γλοκύπικρον κρατῆρα,
ὦ Περικλείς, μετὰ βίας,
ἐξεκένωσας πολλῆς
καὶ ἀπέμειν' ἡ ἰλὺς
εἰς τὴν τρέμουσάν σου χεῖρα.

Παραφόρος δὲ ὠρμήθης
αἵματος νὰ ῥίψῃς κῦδον!
ἔκρινες, ἡ ἡπατήθης;
Δὲν δικάζεις' ὅφ' ἡμῶν.
Τίς ἐχέφρων εἰς τὸν Φοῖβον
προσηλόνει ἐφθαλμόν;

Σὺ δὲ πάλιν τὰς Ἀθήνας,
ἀδελφεῖ τοῦ Περικλέους,
ὡς θεῶπολιν λαμπρύνας
ἴσως ἔπαισας πολὺ.
ὦ! τὸν κῆρον προκαλεῖ
πᾶν τι εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἀκούσατε δὲ μετὰ πόσης περιπαθείας τελευτᾷ τὸ ποίημά του, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν δουλωθεῖσαν καὶ συληθεῖσαν καὶ ἡμίνεκρον πατρίδα του ὁ ποιητής·

ὦ φαειρά μου ἐπτασία,
ὄνειρόν μου ζωογόνον,
τί ἐγένεο; ὁποῖα
σὲ διέλυσε πνοή;

Οὕτω σεβαστὴ θρησκεία
τὸ ὥραϊον πάλαι ἦτο,
καὶ ἡ τέχνη ὕμνωδία,
πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλή·
διὰ κάλλους ἐκοσμεῖτο
πᾶσα σκέψις ὑψηλή.

Αἴφνης δὲ κολοσσιαίαν,
ἐνα θέτουσαν αἰῶνα
πάντων ἄνωθεν, ἰδέαν
συλλαβὴν ὁ Περικλῆς,
ἐπὶ ἔδρας ὑψηλῆς
ἔθετο τὸν Παρθενῶνα.

Κ' ἔκτοτε αἰῶνες τόσοι
πρὸ τῶν χρόνων τῶν ἀρχαίων
κεκυφότες ὠχρίωσιν,
ὅτ' ἠνώθησαν ὁμοῦ
ἡ ἰδέα καὶ τ' ὥραϊον
διὰ ἰσχυροῦ δεσμεῦ.

Βράχον κατὰ Ἀμαζόνες
ἤγαγες εἰς τὴν ἀσπίδα
τῆς Θεᾶς, ἀλλὰ σὺ μόνος
ἐκρημνίσθης ὅπ' αὐτόν!
Εἶχες κλαίουσας πατρίδα
μόνον πρὸ τῶν τελευτῶν!

Ἀλλ' ἡ δοξα ἄνευ πόνων
εἰς τὴν γῆν δὲν ἀποκτᾶται·
ὁ παλαῖαν πρὸς τὸν χρόνον
ὁμῶς ἐνθεος θνητὸς,
ἄλλος Προμηθεὺς αὐτὸς
καὶ τὰ πάσχων δὲν ἡττᾶται.

Πόσον ἔχει μεγαλεῖον
πόνος, ὃν αἰσθάνεται τις
τὰ πτερά αὐτοῦ ταυῶν
καὶ τὸ τέλειον ζητῶν,
κερανοῦς δ' ὡς ὑψιπέτης
εἰς τὰ νέφη συναντῶν!

Πάλιν ῥάκη τῶν αἰώνων!
σπορὸς πάλιν ἐρείπιων,
ὦ θεοὶ ἡ τῶν θαυμάτων
μεῖ περίστησι βροτή.

Χήρα πόλις τῆς εὐκλείας
πανθοφόρος νῦν δεικνύει
τὰς πληγὰς τῆς, καὶ ἀνδρίας
ἐποχὴν ἀναπολεῖ.

Εἰς παλάμην περικλείει
κεραυνὸν καὶ τοὶ τραυθεῖσα,
ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς νεκρωθεῖσα,
φευ! κλειστὴ διατελεῖ.

Ὅχι! διακεκομμένη,
ὡς Τιτᾶνος ἀγωνία,
πνευθεῖς ἀπομέναι
σοί, πατρίς βαρυπενθής.

Ἐκλίνεις ἀπηυδηκυῖα
ὦ! κοιμοῦ· δὲν ἐνεκρώθης!
ἀλλ' εἰσέτι δὲν ὠρθώθης
ἐντελῶς—ὅα ἐγερθῆς.

Πᾶν σοὶ ξένον ἔθνος μίαν
ἐκ τῆς θείας σου χλαμύδας
ἐλαβὲν ἀθανασίαν·
τῶν βακῶν σου ἡ πληθὺς.

Ἀλευργίς καλῆς ἐλπίδος,
περιέθαψε βίγῳ·ντα
τόσα ἔθνη, γυμνά ὄντα.
Σὲ καλοῦν νὰ ἐγερθῆς.

ὦ! ἐγέρθητι καὶ πάλιν
καὶ μετὰ περιπαθεῖς
πρόσφερον μητρὸς ἀγκάλην
εἰς τὸν κόσμον ὀρφανόν.

Ζέφυρος ἀλευθερίας
νῦν φιλεῖ τὰ βλέφαρά σου,
τὰς φλεγεθείσας παρειάς σου,
ὡς ψυχὴ ζωογενῶν.

28. **Θησεύς.** Τὸ ποίημα τοῦτο πλησιάζει ἐτι
μᾶλλον πρὸς τὸν γνήσιον τύπον τοῦ ἔπους, διότι
κοσμεῖται καὶ διὰ τοῦ διαλόγου· ἐποιήθη εἰς δεκα-
συλλάβους καὶ ἐννεασυλλάβους ὁμοιοκαταλήκτους
στίχους, εἰς γλῶσσαν καθκρεύουσαν, ἀλλ' ἐνιαχοῦ
σχολαίου καὶ γραμματικῆς ὀζύουσαν.

ὑπόθεσιν δ' ἔχει τὰ ἱστορούμενα περὶ τῆς ἐκου-
σίης μεταβάσεως τοῦ Θησεῦς εἰς Κρήτην μετὰ τῶν
λοιπῶν νέων καὶ παρθένων τῶν πεμπομένων ἐξ Ἀ-
θηνῶν πρὸς τροφὴν τοῦ Μινωτάουρου, τὸν ἔρωτα δὲν
ἡσθάνθη ἡ Ἀριάδνη θυγάτηρ τοῦ Μίνως μόλις ἰδοῦσα
τὸν Θησεῖα, τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν συνδρομὴν, ἣν πα-
ρέσχεν αὐτῷ ὅπως φανεύσῃ τὸν Μινώταυρον, τὸν ἐκ
Κρήτης ἀπόπλουν τοῦ Θησεῦς μετὰ τῆς Ἀριάδνης
καὶ τῶν ἐταίρων του, τὴν ἀρπαγὴν αὐτῆς ἐν Νάξῳ
ὑπὸ τοῦ Διονύσου, τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθή-
νας, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως, ὅτε εἶδε μακρό-
θεν ὅτι ἡ ἐπιστρέφουσα ναὺς ἔφερε τὸ σύνθημα μέ-
λαν ἰστίον καὶ οὐχὶ τὸ λευκόν, ὅπερ οὗτος ἔδωκεν
εἰς τὸν Θησεῖα ὅπως ἀγγείλῃ αὐτῷ ὅτι δὲν ἀπώλετο,
ἀλλ' ἐπιστρέφει νικητής.

Τὸ ποίημα τοῦτο φαίνεται πῶς ὅτι ἐτεχνουργήθη
κατὰ τὰ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ περὶ Ἰάσονος
καὶ Μηδείας ποιηθέντα. Ἡ στιχουργία του ἐν συν-
όλῳ εἶναι καλὴ καὶ γλαφυρά, ἐνίοτε ὅμως βεβια-

ἔπασαν ὁ Ὀλυμπὸς σου!
ὦ! ἀνάστηθι ὀρθία,
μόνη διὰ τῆς χειρὸς σου
ὑποστήριξον αὐτόν.

Μόνη ἐν τῇ συντελείᾳ
τοῦ παντὸς κοσμοποῦσα
οὐ τὸ πᾶν καὶ μόνη οὔσα
θεῶν μήτηρ καὶ θνητῶν.

Οἴμοι! ἤρεμος κοιμᾶσαι
κ' ἐλαφραί τινες κινήσεις
ἐκδηλοῦν ὅτι πλανᾶσαι
εἰς ὄνειρους προσφιλεῖς.

Μάτην θραύοντ' αἰ ἀλύσεις
μάτην ὀπλῶν κράτεον κρότος
διαδέχεται ἀνεκδότως.
Σὺ κοιμᾶσαι ἀσφαλής.

Ἄν εἰς δάφνας Μαραθῶνος
Πλαταιῶν καὶ Σαλαμῖνος
νέου ἤνωσαν ἀγῶνος
δάφνας νέος σου υἱοί,

Ἄλλ' ὁ ὕπνος σου ἐκαῖνος,
ὕπνος εἰκοσι αἰώνων,
καταβάλλει καὶ τὸν Χρόνον,
θάνατος ἐν τῇ ζωῇ.

Βλέπεις ὄνειρα; εἰπέ μοι.
Ἄ! ἰδοὺ... ὡς ἂν ἐλάλει
τὸ λεπτόν σου χεῖλος τρέμει·
τί νὰ εἶπῃ προσπαθεῖ;

Τὸ εὐρύ σου στῆθος πάλλαι...
μειδιᾷ τὸ πρόσωπόν σου·
εἶναι μέγα τ' ὄνειρόν σου,
ἄρά γε θὰ τελεσθῇ;

σμένη ἢ ἀτημέλητος, τῶν λέξεων πρωθυστερώς κει-
μένων, ὡς λ. χ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ποιήματος·

Ἀττική αὖρα ἦτις βίπας
σκορπίζει θεῶν μεστὰς σπερμάτων.

ἐν ᾧ ἠδύνατο φυσικώτερον νὰ εἴπῃ

Ἀττική αὖρα ἦτις βίπας
μεστὰς σκορπίζει θεῶν σπερμάτων.

καὶ προσωτέρω·

Τόρα ὁπότε πατρίς πονεῖς
καὶ πρὸ κινδύνου φωνὴν φωνεῖς.

ἐν ᾧ ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν κακόζηλον παρήχη-
σιν τοῦ φωνῆν φωνεῖς, λέγων·

καὶ πρὸ κινδύνου ἀναφωνεῖς.

Καὶ ἀλλαχοῦ·

Περὶ τὸ γῆρας μου τὸ κυρτόν.

ἐν ᾧ ὥρειλε νὰ εἴπῃ περὶ τὸ σῶμά μου τὸ κυρτόν,
διότι τὸ σῶμα κυρτοῦται οὐχὶ δὲ τὸ γῆρας (*).

Καὶ ἀλλαχοῦ· ὅτε ὁ Αἰγέως θέλων ν' ἀποτρέψῃ
τὸν Θησεῖα τοῦ τολμηροῦ σκοποῦ του, λέγει·

Θησεῦ! τὸ ὄφελος τῆς πατρίδος
εἰς ἀερώδεις πηγὰς ἀντλεῖς.

ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὀρθότερον

Θησεῦ! τὸ ὄφελος τῆς πατρίδος
εἰς ἀνυπάρκτους, ἢ εἰς διακένους πηγὰς ἀντλεῖς.

διότι τί θὰ εἴπῃ ἀερώδης πηγῇ;

Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ὁμοίως τῆς φύσεως ψέγ-
ματα εἰς πολλὰ τοῦ ποιήματος μέρη ἀπαντῶνται,
μαρτυροῦντα ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν ἐπεξεργάσθη καλῶς
τὸ ποίημά του, ἀφ' οὗ εὐκόλως ἠδύναντο νὰ διορθω-
θῶσι καὶ νὰ ἐκλείψωσι.

Κυριώτερον ὅμως ἀμάρτημα τοῦ ποιήματος εἶναι
ὅτι δὲν ἔδωκε πλειοτέραν ἀρχαϊκὴν μορφήν εἰς τὸ ὅ-
λον, ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος ἀνήκει εἰς τὴν
ἐποχὴν τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀπέναντι ὅμως τούτων καὶ ἄλλων σφαλμάτων
ὑπάρχουσι πλεονεκτήματα πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ἐν
αὐτῷ τῷ ποιήματι. Βραχυλογίᾳ ἀξιοσημεῖωτος, σπικ-
νία δυστυχῶς σήμερον παρὰ τοῖς ἐμμέτρως γράφου-
σιν, ὀρθότης καὶ ἐκρίβεια ἐννοιῶν, πλοῦτος φυσικῶν
εἰκόνων πρεπόντως ἐκπεφρασμένων, πάθος ἀληθές,

(*) Ὁ ποιητὴς δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ φράσις· «Τὸ γῆ-
ρας μου τὸ κυρτόν» ἐρρίθη ἐνταῦθα μετ' ὀνόματι καὶ
τιθεμένου δηλονότι τοῦ αἰτίου ἀντὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καὶ
ὅν τρόπον καὶ ὁ Τάσος εἶπε οἱ αἰεὶ οὐρανοῦ, ὁ τυφλὸς ἀχρ.
ἀντὶ τοῦ ὁ σκοτεινὸς ἀχρ ὁ καθιστῶν τὸν ἄνθρωπον τυ-
φλόν, ἥτοι ἀφαιρῶν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἔρσιν· κυρτόν
λοιπὸν λέγω τὸ γῆρας ὡς αἰτίον τῆς κυρτότητος
τοῦ σώματος. Πολὺ καλὰ καὶ ἄγία τῷ ἀπαντῶ εἶναι
ὅλα ταῦτα! ἀλλὰ, παιδί μου, ὅταν γίνῃ τις Τάσος τότε μὴ-
νον ἔχει τὴν ἄδειαν, οὐχὶ τὴν ἰδικήν μου, ἀλλὰ παντὸς εἰσηγη-
τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ νὰ ἐκφράζηται μετ' ὀνόματι καὶ
ἐν καὶ εἶναι φρονιμώτερον νὰ ἐκλέγῃ τις τὴν ὀμαλὴν ὁδὸν ἀντὶ
τῆς σχολιαῖς. Πᾶσα ἰδιοτροπία ἐκφράσεως εἰς ἕνα Τάσον
εἶναι συγχορηγία.

διὰ ζωπρῶν χρωμάτων καὶ θερμοῦ λόγου ἐκδηλούμενον ἄνευ ὄγκου καὶ ψιμυθίου ῥωμαντικοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ πολλαὶ ἀρεταί, καθιστῶσαι καὶ τὸ ποίημα τοῦτο ἐν τῶν καλχητέρων τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ. Ἐὰν δὲ, ὡς εἰκάζομεν ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἐλλείψεων τούτων, ὁ ποιητὴς αὐτοῦ εἶναι νέος, ὅπερ ἐκ ψυχῆς εὐχόμεθα, δὲν διζάζομεν νὰ χαιρετίσωμεν μετὰ χαρᾶς τὴν ἐμφάνισίν του πολλὰ καὶ γενναῖα προσδοκῶντες παρ' αὐτοῦ βραδύτερον ἢ ἐγκύψῃ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας φιλολογίας, καὶ δι' ὕγιους τροφῆς κρατύνῃ τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ. Ἄς παραθέσωμεν ἤδη μέρη τινὰ ἐκ τοῦ ποιήματος ὅπως γνωρίσωμεν αὐτὸ λεπτομερέστερον.

Ἡ Ἀττικὴ αὔρα φέρει εἰς τὰ ὦτα τοῦ ποιητοῦ τὸν θρῆνον καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν Ἀθηναίων διὰ τὸν φόρον τοῦ αἵματος δὲν ὄφειλον νὰ πληρώσωσι καὶ πάλιν πρὸς τροφήν τοῦ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῆς Κρήτης Μινωταύρου. Γέροντες γονεῖς θλίβουσι τὸ πανύστατον τοὺς μονογενεῖς αὐτῶν υἱοὺς ἀπερχομένους εἰς βέβαιον θάνατον· ἀπηλπισμέναι μητέρες ὕψουσι καταρῶμεναι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ νεανίας
ὅστις μετ' ἄλγους καὶ ἀγωνίας
συνοφροῦνται καὶ σιωπᾷ;

Εἰς τοῦ μετώπου του τὸ εὖρον
ἐὰν τὸ βλέμμα σου ἐπιστήσῃς
καὶ ἀνιχνεύσῃς, θέλεις εὖρεϊ
ἐνδόξου μέλλοντος προμηνύσεις.

Ἰδὲ τὸ βλέμμα του τὸ βαθύ·
δὲν λέγει ὅτι θὰ ἐκταθῇ
μῖαν ἡμέραν μετὰ φροντίδος
πατρὸς ἐπάνωθεν τῆς πατρίδος;

Παιδίον εἶναι τὴν ἡλικίαν,
τὴν βώμην ἥρωος καὶ τὴν καρδίαν,
εὖ ὁ βραχίον ὁ σιδηρεὺς
ἐχθρὸς συνέτριψε φοβερούς.

Ἐκ μορφῆς τόσον ἥρωϊκῆς
ποῖος τὸν γόνον δὲν θὰ γνωρίσῃ
τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς,
καὶ ἂν συντόμως τὸν ἀτενίσῃ;

Ἀλγεῖ βαρύτερα ἢ ψυχὴ του·
φεῦ! ἡ πατρίς του πάσχει, πονεῖ,
ἡ γαῦρος κάμπτεται κεφαλὴ του,
ὅποιαν σκέψιν ἐγκυμονεῖ;

Ὁ Θησεὺς προσφέρει ἑαυτὸν θυμᾷ ἐκούσιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐλπίζων εἰς τὴν ἀνδρείαν του, ὁ γέρων Αἰγεὺς προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ τοιοῦτου σκοποῦ, παρακαλεῖ, δακρύει, ἀλλ' εἰς μάτην·

Ὁ νέος ἥρωας ἰδοὺ κλονεῖται,
καρδίαν ἔχει καὶ αὐτὸς οἰεῖ·
τίς εἰς τὴν θῆαν δὲν συγκινεῖται
πατρὸς ἱκέτου καὶ πολιοῦ;

Πλὴν μετ' ἐλίγον ἡ καρτερία
πάλιν τὰ στέρνα του πλημμυρεῖ,
καὶ τὸν πατέρα φωνῇ γλυκεῖᾳ
ἀλλὰ ἀκάμπτη παρηγορεῖ.

Ὁ πατὴρ ἐκὼν ἄκων πείθεται, εὐχεται νὰ ἴδῃ ἐπιστρέφοντα τὸν υἱόν του νικητὴν, καὶ τῷ δίδει τὸ λευκὸν ἱστίον ὅπως ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ εἰς τὸ μέλαν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν· ἡ ναὺς ἀναχωρεῖ.

Πλοῖον ἀνήγατο ἐκ Φαλήρου
ὑπὸ τὸ βλέμμα τὸ ἀλγεινὸν
λαοῦ ἀπείρου, καὶ μελανὸν
ἱστίον κόλπῳ αὖρα ἐπλήρου.

Πρὸς τὸ τοῦ Χάρωνος ὁμοιάζει·
νεκρὸς ἑκάστο διαδιδάξει
ζῶντας καὶ τοῦτο νεκρὸς κρατεῖ·
δυὰς ἐλεύθριος, μισητή.

Πρὸς τὸν ἀπαίσιον δὲ τοῦ πλοίου
τριγμὸν τὰ θύματα συγκινοῦν
τοὺς θρῆνους μέλλοντος ἐλεύθριου,
ἀκτὰς καὶ κύματα συγκινοῦν
.....

Καλλιμορφότατος νεανίας
ἐστηρικμένος εἰς τὸν ἱστὸν
μόνος δὲν κλαίει, ἀλλὰ μεστὸν
τὸ βλέμμα ἔχει μαλαγχολίας.

Μ' ἐνδακρυ ὄμμα, ἀπηλπισμένος
τὸν ἀτενίζουσιν οἱ λοιποί.
Αὐτὸς ἐλπίς των! ἡ εἰμαρμένη
ὑπ' αὐτοῦ ἴσως μετατραπῇ.

Ἡ αὔρα πνέει, τρέχει τὸ πλοῖον
καὶ τὴν ἀπόστασιν ἔλαττοϊ,
καὶ τῶν δυστήνων τέμνει τὸν βίον,
ὦ! φύγε, κρύψου Κρήτης ἀκτὴ!

ὑποφωσκούσῃ δ' ἡμέρᾳ τρίτῃ
ἐφάνη νέφος μακρὸν αὐτῶν
μὲ ἄλλα νέφη συγκαλυπτόν·
δὲν ἦτο νέφος... ἦτον ἡ Κρήτη.

Τὰ θύματα ὀδηγοῦνται ἔμπροσθεν τοῦ Μίνωος, ὅστις καὶ τοὶ σκληρὸς, συγκινεῖται βλέπων αὐτὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ θῆᾳ τοῦ Θησεῦς οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀριάδνης ἐκθαμβοῦνται· ὁ Μίνως λαλεῖ χλευαστικῶς καὶ σκληρῶς πρὸς τὸν Θησεῖα· ὁ Θησεὺς τῷ ἀπαντᾷ τολμηρῶς. Τότε

Λυσσῶν ὁ Μίνως καὶ φοβερὸς
ξιφῆρης κάτω τοῦ θρόνου βαίνει.
Ὀρμᾷ, ἡ κόρη του δραττομένη
τῆς ὠπλισμένης αὐτοῦ χειρὸς

καὶ χαμπτομένη πρὸ τῶν ποδῶν·
«—Σὺ, πατέρ, ξένος, σὺ κατὰ ξέγων,
εἰς τὴν τοῦ ἄδου ὄντων οὐδὸν
ὕψος βραχίονα ὠπλισμένον;

Τὸ μέτωπόν του ὁ γέρων κόπτει·
σκληρὸς, ἀλλ' ἔχι καὶ ἀσεδῆς!
Ἡ χεὶρ δὲν ἀπτεται τῆς λαβῆς,
βαρὺ τὸ ξίφος του καταπίπτει.

Εἶναι νύξ· ἡ γλαυκῶπις Ἀριάδνη τεθλιμμένη, πυρέσσουσα, κάθηται ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ δωματίου τῆς βλέπουσα ἀντικρὺ τὸν ξενῶνα ὅπου κοιμάται ὁ καλὸς τῆς Θησεύς. Ἡ σελήνη λούει διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς τὸ ὠχρὸν τῆς πρόσωπον, ὅπου εἶναι ἐξωγραφημένη ἡ πάλῃ μεταξὺ καθήκοντος πρὸς πατέρα καὶ φίλτρου πρὸς ἐραστήν· ἐπὶ πολὺ πα-

λαίουσι τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἰς τὴν ψυχὴν της· τέλος νικᾷ ὁ ἔρως. Λαμβάνει ἐν ἔϊφος καὶ τὸν μίτον, ἔργον τῶν χειρῶν της, καὶ διαλαθοῦσα τῶν κοιμωμένων φυλάκων τὸ ὄμμα εἰσέρχεται ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμάτο ἡσυχον ὕπνον ὁ Θησεύς. Ἡ Ἀριάδνη τὸν καλεῖ· αὐτὸς ἐγειρόμενος ἐκπλήττεται· δειλὴ καὶ τρέμουσα ὑπὸ συγκινήσεως τῷ λέγει ὅτι θέλουσα νὰ τὸν σώσῃ τῷ προσφέρει τὰ μέσα.

Θησεῦ! ἄχ, φλέγεται νὰ σωθῇς,
ἐὰν δὲ εἶτα μ' ἐνθυμηθῇς,
εἴτε διόλου μὲ λησμονήσης,
ὦ! τὴν ψυχὴν σου νὰ ἐρωτήσης!

Ἄλλ' ὁ ὑπερήφανος υἱὸς τοῦ Αἰγέως, πεποιθὼς εἰς τὴν ἀνδρίαν του, δὲν καταδέχεται νὰ λάβῃ τὰ προσφερόμενα. Ἡ Ἀριάδνη τὸν ἱκετεύει· τέλος τὸν πείθει λέγουσα·

Ἄν ἡ φωνή μου δὲν συγκινήῃ,
ἀλλ' ἡ μνήμη πατρὸς, πατρίδος,
καταδοκούντων σε μετ' ἐλπίδες,
τὸ ἐναντίον δὲν σοὶ φωνεῖ;
Φεῦ! μένεις ἄκαμπτος ὡς ἡ μοῖρα;
Κάμψῃτι, τείνε λοιπὸν τὴν χεῖρα.

Ἐπετι ἡ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ συμπλοκὴ τοῦ Θησεύος πρὸς τὸν Μινώταυρον, ἡ νίκη αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐκ Κρήτης ἀπάπλους.

Πλοῖον ταχέως τὸ κύμα σχίζει,
ἡ μαύρη πλώρα του ὑπαρρίζει,
ἤχει ὁ δοῦπος ὁ τῶν κωπῶν
φωνῶν ἀνάμικτος χαρῶπων.

Πάντων τὸ ὄνειρον αἱ Ἀθῆναι·
μακρὰν τῶν Κρήτης ὁρμῶν ἀκτῶν·
βραδὺς ὁ δρόμος τοῦ πλοίου εἶναι
εἰς τὰς σπυροῦσας ψυχὰς αὐτῶν.

Ἡ νύξ προβαίνει, καὶ ἀπαυδῶσιν·
εἰς ὕπνον κλίνουν κατὰ μικρὸν,
αἱ κῶπαι μόνον δὲν σιωπῶσι
κύμα διχάζουσαι ἄλμυρον.

Πλὴν ζεῦγος εὐδαιμον ἀγροπνεῖ
καὶ γλυκυτέρᾳ λαλεῖ φωνῇ·
φωνῆς τρυγόνων ἐν ἐρημίᾳ,
φρίσσαντος δένδρου ἐν νηνεμίᾳ.

Ἡ Ἀριάδνη ἐρωτᾷ·

Θησεῦ, εἰπέ μοι· τὸ ἔδεν κύμα
ὅπου χωνεύει βραδὺ περῶν
κατὰ τοῦ πόντου τὸ σκοτεινόν
δὲν εἶναι γλώσσης ἀρρήτων ῥήμα;

Ὁ γλυκὺς γῶς, Θησεῦ, τοῦ πλοίου,
ἡ αὔρα αὕτη ἡ σιγελή
εἰς τὴν καρδίαν σου δὲν λαλεῖ
ἔρωτα ἐμπλεων μυστηρίου;

Καὶ ὁ Θησεύς ἀπαντᾷ·

Οὐδὲν ἀκούω, ἡ τὴν φωνὴν σου·
δὲν βλέπω ἄλλο, ἡ τὴν μορφήν σου·
καὶ μὴ, μὴ παύης νὰ μοὶ λαλῇς,
ὦ Ἀριάδνη μου προσφιλῆς!

Ἄλλ' ἡ Ἀριάδνη ἀποτεινομένη εἰς τὴν Ἡώ·

Ἡὼς βοδόχρους μὴ μειδιάσης,
ὡς ζῶμεν πάντοτε ἐν νυκτί·
μακρὰν μας φύγε πᾶσα ἀκτὴ·
πάντοτε ζῶμεν ἐντὸς θαλάσσης.

Φεῦ! ἡ εὐχὴ τῆς Ἀριάδνης δὲν εἰσηκούσθη! Μόλις ἀνέτειλεν ἡ Ἡὼς, βορέως πνεῦμα ἐβίασε τὸν ἥριον νὰ στρέψῃ τὴν πλώραν πρὸς τὴν Νάξον. Ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῷ ἀρπάζει τὴν Ἀριάδνην· εἰς μάτην αὐτὸς τὴν ζητεῖ· μαθὼν δὲ τὴν ἀρπαγὴν ἀποπλᾷ περίλυπος. Ἦδη κατακάμπει τὸ Σούνιον· οἱ Ἀθηναῖοι βλέπουν τὸ πλοῖον, καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας τὸ περιμένουν· τὸ βλέπει καὶ ὁ γέρον Αἰγεύς ἐπιστρέφον μετὰ μέλανος ἰστίου. Βραδέως ἐνθυμηθεὶς τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς ὁ Θησεύς, ὁρμᾷ καὶ σχίζει τὸ μέλαν ἰστίον ὅπως ἀναπετάσῃ τὸ λευκόν· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργά·

Ἄμορφον σύντριμμα καὶ οἰκτρὸν
ὁ γέρον καίται κατὰ πετρῶν!

Τοιοῦτον εἶναι, κύριοι, τὸ λεπτοφυὲς τοῦτο ποιητικὸν ἔργον. Πρυτρέπομεν τὸν ποιητὴν νὰ σπουδάσῃ, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ μεγχαυχήσῃ δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ ἤκουσε λεγόμενα σήμερον, ἐὰν εἶναι παρὼν, ἀλλ' ἄς προσπαθήσῃ νὰ δικαιώσῃ τὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσδοκίας καὶ εὐχὰς της.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ. Κατὰ τὰ τελευταία ἔτη παρατηρήθη βαθμιαία ἐλάττωσις τῶν κεφαλικῶν ποινῶν ἐν Γαλλίᾳ, χάρις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐνόρκων τοῦ ἐφαρμόζειν τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν.

Ἀπὸ τοῦ 1803 μέχρι τοῦ 1825 ἐγένοντο 6,654 εἰς θάνατον καταδίκαι, αἱ δὲ στατιστικαὶ τῶν Δικαστηρίων, αἵτινες μετὰ τὸ 1826 εἶναι ἀκριβέσταται, δεικνύουσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1826 μέχρι τοῦ 1830 ἐκ 554 μόνον 360 ἐκτελέσεις ἐνηργήθησαν. Ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1835 ἐξεδόθησαν 327 καταδίκαι, ἐξ ὧν 154 ἐξετελέσθησαν· ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τοῦ 1840 197 καταδίκαι καὶ 147 ἐκτελέσεις καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ 1856—60 ὅτε ἐκ 247 ἀποφάσεων ἐξετελέσθησαν 120. Ἀπὸ τοῦ 1861—65 ἐγένοντο 408 καταδίκαι, 63 ἐκτελέσεις, 1866—69, 56 καταδίκαι καὶ 34 ἐκτελέσεις.—Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὰ τελευταία ὀκτὼ ἔτη ἐξ 134 δικαστικῶν ἀποφάσεων μόνον 94 ἐξετελέσθησαν. ἦτοι 12 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ.

Φ. Α. Μ.